

РЕЙ БРЕДЪРИ ЩЕ ВИ ВИДЯ НИКОГА

Превод от английски: Деница Минчева, 2018

chitanka.info

На кухненската врата се почука и, когато госпожа О'Браян отвори, на задната веранда стояха най-добрият ѝ наемател, господин Рамирез и двама полицаи, по един от двете му страни. Господин Рамирез стоеше между тях, обграден и свит.

— Ама, господин Рамирез! — възкликна госпожа О'Браян.

Господин Рамирез беше дълбоко развълнуван и явно не намираше думи, с които да обясни какво се случва.

Той беше пристигнал в пансиона на госпожа О'Браян преди повече от две години и оттогава живееше там. Беше дошъл с автобус от град Мексико до Сан Диего, а после беше продължил до Лос Анджелис. Там беше открил чистата малка стая с лъскавия син линолеум, картините и календарите по стените с тапети на цветя и госпожа О'Браян, строгата, но симпатична хазяйка. По време на войната работеше в авиационната фабрика, където изработваше части за самолети, които отлитаха нанякъде и след войната продължи да работи там. От самото начало изкарваше добри пари и успя да спести част от тях. Напиваше се само веднъж в седмицата и госпожа О'Браян смяташе, че това е безусловно, неоспоримо право на всеки добър, работлив мъж.

В кухнята на госпожа О'Браян се печаха пайове. Скоро тя щеше да ги извади от фурната и коричката им щеше да е лъскава, хрупкава и кафява като кожата на господин Рамирез, с прорези за изпускане на парата подобни на тъмните очи на господин Рамирез. В кухнята миришеше чудесно. Полицайте се наведоха напред, сякаш примамени от аромата. Господин Рамирез беше забил поглед в краката си, сякаш те го бяха въвели в тази беда.

— Какво се е случило, господин Рамирез? — попита госпожа О'Браян.

Зад госпожа О'Браян господин Рамирез видя дългата кухненска маса, застлана с чиста бяла покривка, с подредени чинии, лъскави чаши, кана за вода, в която се полюшваха ледени кубчета, купа с картофена салата и друга с нарязани и подсладени банани и портокали. На масата седяха децата на госпожа О'Браян — тримата ѝ вече възрастни синове, които се хранеха и разговаряха, и двете ѝ по-млади дъщери, които сезираха в полицайте, докато ядяха.

— Тук съм от тридесет месеца — каза господин Рамирез тихо, като сезираше в пухкавите ръце на госпожа О'Браян.

— Това е с шест месеца повече от позволеното — обясни един от полицаите. — Имал е само временна виза. Едва сега стигнахме до него.

Скоро, след пристигането си, господин Рамирез си купи радио за малката си стая. Вечерно време той го усилваше и му се радваше. Беше си купил и ръчен часовник, на който също се радваше. Вечер често се разхождаше по тихите градски улици, разглеждаше лъскавите дрехи по витрините и понякога купуваше някои от тях, а друг път виждаше бижута и купуваше някое бижу за немногобройните си приятелки. Известно време ходеше и на кино всяка делнична вечер. След това се возеше в трамваите, понякога по цяла нощ, вдъхвайки наситения с електрически заряд въздух, взирайки се с тъмните си очи в ярките реклами, усещайки колелата да потракат под него и наблюдавайки малките къщи и големите хотели, покрай които минаваше трамваят. Често се отбиваше в големите ресторанти, където се гощаваше богато с много ястия, а също посещаваше операта и театъра. Беше си купил и кола, но по-късно, когато забрави да си внася вноските за нея, брокерът гневно си я беше прибрал от мястото ѝ пред пансиона.

— Така че дойдох да ви кажа, че трябва да освободя стаята, госпожо О'Браян — каза господин Рамирез. — Събрах си багажа и сега ще тръгна с тези господа.

— Обратно в Мексико?

— Да. В Лагос. Това е един малък град на север от град Мексико.

— Съжалявам, господин Рамирез.

— Багажът ми вече е събран — каза той с пресекващ глас, примигвайки начесто, неловко разперил ръце пред себе си. Полицаите не го държаха, а не беше нужно. — Ето го ключа. Взел съм си куфара.

Едва сега госпожа О'Браян забеляза куфара, оставен на верандата зад мъжете.

Господин Рамирез отново огледа кухнята, лъскавите прибори, хранещите се младежи, излъскания под. След това се извърна и огледа триетажната красива сграда на пансиона. Разгледа балконите, противопожарните стълбища, стълбите към задната веранда и простряното пране, което се люшкеше от вятъра.

— Вие бяхте отличен наемател — каза госпожа О'Браян.

— Благодаря ви, госпожо О'Браян — отвърна той тихо и затвори очи.

Госпожа О'Браян стоеше все така до полуотворената врата. Зад гърба ѝ един от синовете подвижна, че вечерята ѝ изстива, но тя само тръсна глава и пак се обърна към господин Рамирез. Припомни си едно свое пътуване до няколко погранични града в Мексико преди време. Горещите дни, безкрайните скакалци, които или скачаха, или лежах на земята мъртви и крехки като фините пури по витрините на магазините. Спомни си каналите, които отвеждаха речна вода до фермите, черните пътища, полетата, ширнали се под палещото слънце, малките къщи, избелелите дрехи, ерозирания терен. Спомни си тихите градове, топлата бира, горещата, тежка храна всеки ден. Спомни си бавните коне, които едва се влачеха и зайците, умиращи от жажда край пътя. Спомни си железните планини и прашните долини, и океанските плажове, които се простираха много мили и където се чуваше единствено звукът на вълните, ненарушаван нито от коли, нито от сгради.

— Наистина съжалявам, господин Рамирез — каза тя.

— Не искам да се връщам, госпожо О'Браян — каза той немощно. — Тук ми харесва. Искам да остана тук. Работих здраво, имам пари, а и не изглеждам зле, нали? Не искам да се връщам!

— Съжалявам, господин Рамирез — каза тя. — Ще ми се да можех да направя нещо.

— Госпожо О'Браян — проплака той внезапно и от очите му се отрониха сълзи. Протегна се, сграбчи ръцете ѝ жарко, разтърси ги, стисна ги, заизвива ги. — Госпожо О'Браян, ще ви видя никога, ще ви видя никога!

Полицайте се усмигнаха при този емоционален изблик, но господин Рамирез не забеляза и скоро усмивките им изчезнаха.

— Сбогом, госпожо О'Браян. Бяхте толкова добра с мен. Сбогом. Ще ви видя никога.

Полицайте изчакаха господин Рамирез да се обърне, да си вземе куфара и да тръгне напред, след което го последваха, като преди това поздравиха госпожа О'Браян с докосване на шапките си. Тя ги наблюдаваше, докато слизаха по стълбите на верандата. После затвори вратата и бавно се върна до мястото си на масата, издърпа стола си и седна. Взе лъскавите нож и вилица и пак се зае с пържолата си.

— Побързай, мамо — подкани я един от синовете ѝ. — Ще изстинете.

Госпожа О'Браян сложи една хапка в устата си и задъвка бавно и продължително. След това се вторачи в затворената врата и остави приборите си.

— Какво има, мамо? — попита синът ѝ.

— Току-що осъзнах — отвърна госпожа О'Браян и вдигна ръка до лицето си, — че никога повече няма да видя господин Рамирез.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.